

Under Blinkfyrets Straaler –

eller:

To Brødres Livsroman.

Stort Sensations-Skuespil

i spændende Optrin
fra Sø og Land.

Handlingen foregaar i vore
Dage, dels paa det Schynæs'ske
Herresæde, dels paa Øen Peele
og om Bord paa Skonnerten
„Harland“.

Denne **nordiske Kunst-Film**
omfatter 50 Afdelinger.

Isenesættelse og Instruktion
ved

Hr. Robert Dinesen.

Hovedpersonerne:

Godsejer von Schynæs . Hr. Svend Kornbeck
Hans Hustru Fru Wolfgang-Hansen
Robert } deres Sønner Hr. Nikolaj Johannsen
Hugo } - Alf Blütecher
Fyrmester Fachen . . . - Cajus Bruun
Elly, hans Datter Fru Agnete Blom
Fred, Skibskok Hr. Fr. Buch

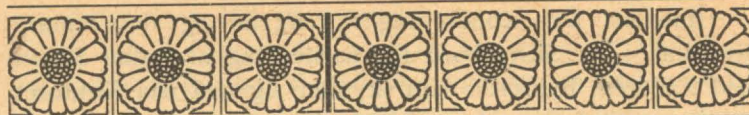
26/12 13.

Afdelingerne:

1. Godsejeren og hans Familie.
2. Moders Kæledægge.
3. En ubehagelig Meddelelse.
4. Broder-Kærlighed.
5. En Udvej.
6. I Nattens Mørke.
7. Nemesis!
8. Jeg skal nok hjælpe Dig!
9. Lægen tilkaldes.
10. Paa Dødens Tærskel.
11. Tyveriet opdages.
12. Er Du Tyven?
13. For Broderens Skyld.
14. Du er ikke min Søn længere!
15. Afskeden.
16. Fire Aar efter.
17. Godsejerens Begravelse.
18. Brev fra Robert.
19. Mødet med Fyrmesterens Datter.
20. Paa hjemlig Grund.
21. En Jagtudflugt.
22. Ombord paa „Harland“.
23. Uvejret trækker op.
24. Den farlige Ladning.
25. De maa hellere overnatte her!
26. „Harland“ stranden.

27. Fyrmesteren opdager Forliset.
28. Modige unge Mænd.
29. I Havsnød.
30. Frelsen er nær.
31. Naar Katten er ude —.
32. En rask Pige.
33. Elly fortæller.
34. En Udrensning.
35. Den første Kærlighed.
36. Et nyt Attentat.
37. Min stakkels Dreng.
38. Frieriet.
39. Moder og Søn.
40. Jeg elsker Deres Datter!
41. De Sammensvorne.
42. Forlovelsen fejres.
43. En Slyngelstreg.
44. „Deres Fader er i Fare!“
45. Bortførelsen.
46. Fred som Opdager.
47. Forfølgelsen.
48. Overlistet.
49. Broder mod Broder.
50. I Dødens Favn.

Under Blinkfyrets Straaler —

Godsejer von Schynæs er en lykkelig Mand. Han har et prægtigt Gods, der giver ham hans gode Udkomme, og to raske Sønner, hvoraf den ældste, Robert, er Faderens Øjsten, hvorimod den yngste, Hugo er Moderens Kæledægge.

Desværre er Hugo ikke saa from, som han ser ud til.

Under et Studieophold i Hovedstaden har han bortsviret flere Penge, end han i Grunden har Lov til, og Resultatet af dette er blevet en Vexel, stor 15,000 Kr., som i Øjeblikket beror hos den frygtede Menneskeven, Samuel Cohn. Hugo gaar naturligvis i en evig Angst for Vexlens Tilsynekomst, og en skønne Dag kommer da ogsaa det længe ventede Rykkerbrev:

— De har at betale inden 3 Dage, ellers henvender jeg mig til Deres Fader!

Hugo er fortvivlet og betror sig i sin Nød til sin Broder, men denne, der er Retskaffenheden selv, raader ham til at fortælle Faderen det.

Det tør Hugo dog ikke. Han foretrækker at tilvende sig Pengene paa anden Maade, men overraskes i det af Robert.

Spændingen og Nervositeten i Forbindelse med Hugos svage Helbred gør det fuldstændig af med ham. Han synker sammen mellem Hænderne paa Robert og hængeligger længe uden Bevidsthed.

Imedens har Robert taget Pengene og det famøse Brev ind i sit Skrivebord for næste Dag at ordne Sagen med Faderen, hvorefter han skynder sig ned paa Kontoret og ringer til Lægen for at bede ham komme straks den næste Morgen og se til Hugo.

Hernede glemmer han imidlertid sit Lommetørklæde, lidet anende, at denne Bagatel skal faa skæbnesvangre Følger for ham: næste Morgen, da Godsejeren kommer ind i Kontoret og finder det opbrudte Pengeskab, fin-

To Brødre.

der han ogsaa Lommetørklædet med Roberts Navn, og da han senere foretager en Undersøgelse i Roberts Værelse, finder han her baade Pengene og Brevet, der uheldigvis kun er stilet til „Hr. v. Schynæs“ og altsaa ligesaa godt kan være til Robert som til Hugo.

Dybt fortvivlet meddeler Godsejeren sin Hustru den frygtelige Opdagelse.

Der kan jo ingen Tvivl være mulig! Indicierne taler stærkt! Hans Dreng — hans Et og Alt — en Tyv!

Under dette har Robert, som den kærlige Broder han

er, redet flere Mil til Apoteket for at hente Medicin til Hugo, og da han vender hjem og har afleveret Medicinen, vil han til at forklare Forældrene Grunden til Hugos pludselige Sygdom, da Lægen erklærer, at den mindste Sindsbevægelse, Hugo udsættes for, er ensbetydende med Døden.

Stakkels Robert! Hvad skal han gøre? Angive Broderen som Tyv og risikere en Katastrofe? Eller selv paatage sig Skylden og udsætte sig for Forældrenes Foragt?

Kærligheden til Broderen dikterer ham til at paatage

„Du er ikke mere min Søn!“

sig Skylden, og det overvælder Faderen i den Grad, at han viser ham bort fra Gaarden med det samme.

Med blødende Hjærte siger Robert Farvel til sine Kære og sit Fædrenehjem, men Tanken om den Barmhjertighedsgerning, han udøver, giver ham Mod og Kraft og lader ham bære det som en Mand. Et eneste lille Lyspunkt i Afskedens tunge Time er, da hans Moder venter paa ham ved Udkørslen fra Slottet for at kysse ham endnu en Gang. Til hende udøser han sit Hjærte og fortæller Sagens sande Sammenhæng, men beder hende intet røbe

for Faderen. Med Taarer i Øjnene kysser hun sin store stolte Dreng endnu en Gang, og langsomt forsvinder Vognen med Robert ud ad Landevejen, ladende et bristet Moderhjærte tilbage.

* * *

Fire lange Aar er gaaet.

Den gamle Godsejer har sørget sig til Døde over sin kære Dreng. Ligfærden er netop endt, og dybt be-

Paatrængende Herrer.

drøvede vender Fruen og Hugo tilbage til Slottet. Fruen synker hen i Minderne, og Tankerne flyver tilbage i Tiden, hvor alt paa Schynæsborg var Solskin og Glæde — og nu — hvor forandret! Pigen kommer med et Brev — glædestraalende ser Fruen, at det er fra Robert, og endnu mere glad bliver hun, da hun læser, at han som Fører af Skonnerten „Harland“ en af de nærmeste Dage ankommer til Øen Peele, der ligger lige ud for Schynæsborg.

Saa skal hun da endelig se sin kære Dreng igen!

Hugo, der føler sig ilde berørt ved Roberts Brev, begiver sig ud paa en Ridetur, og her træffer han for første Gang den smukke Elly, Fyrmester Fachens Datter fra Øen Peele. Han giver sig i Snak med hende og følger hende ud til Havnen, og da han har set hende forsvinde over mod Øen, er han saa betaget af hende, at han beslutter at invitere en Del gode Venner til en Jagt paa Øen, hvor han ejer Jagtretten, — blot for endnu en Gang at komme til at se og tale med Fyrmesterens Datter.

De sidste levende paa Vraget.

Nogle Dage efter sætter et lille muntert Jagtselskab, under Hugos Førerskab, Kursen mod Øen Peele, hvor de straks aabner en Stormkur til Elly, men gamle Fachens Tilsynekomst virker beroligende paa de ophidsede Nerver.

Imidlertid er Hugo syg af Længsel efter at komme til at tale alene med Elly, og det passer ham derfor udmærket, da Fyrmesteren erklærer, at de faar Uvejrl til Natten, hvorfor han indstændigt vil raade dem til at overnatte hos ham.

Der bliver redt op i Storstuen til dem alle, og da de fleste af Herrerne har kigget for dybt i Glassene, slumrer de snart blidelig ind.

Kun Hugo vaager, og da han har hørt gamle Fachen gaa over i Fyret, lister han sig ud i Køkkenet til Elly og forsøger at charmere hende, men det mislykkes totalt. Rasende fejer hun ham til Side og gaar op i Taarnet med Fachens Aften-Grog.

Uvejret er imidlertid taget til. Stormen hviner, og Havet piskes til Skum mod Klipperne, medens Sirenen sender sine uhyggelige Skrig ud i Nattens Mørke.

Den kække Elly iler de Skibbrudne til Hjælp.

Det er som alle Helvedes onde Aander var sluppen løs.

Fyrmesteren skutter sig og griber sin Kikkert: Gud naade de Sjæle, der er paa Søen i Nat! Pludselig fanges hans Øje af et lille mørkt Punkt ude paa Havet — det kastes hid og did som en Fjerbold. — En Skonnert i Havnød! Resolut beder han Elly passe Fyret, saa vil han sammen med Jagtselskabet gaa ud med Baaden og om muligt bringe Hjælp. Men han har forregnet sig. Der er ingen af de fire Herrer, der har Mød til at vove den Dyst, de betakker sig alle, — og Hugo vil af gode Grunde ikke med.

Er den Gamle først paa Havet, er Elly nemlig nok at faa i Tale.

Uforfærdet gaar gamle Fachen da alene i Baaden og stævner ind mod Vraget, medens Hugo hurtigt lister sig op i Fyret og paany forsøger Tilnærmelser overfor Elly. Men — en — to — tre — støder hun ham fra sig, saa han falder om og knuser Petroleumsledningen, hvorved Fyret slukkes. Elly benytter sig af Mørket; hun lister

Den eneste Udvej.

ned og laaser Fyret af. Hugo ser, at han er fanget; da finder han et Tov frem, fastgør det til Fyrets Svalegang og naar ad denne Vej ned paa Jorden.

Gamle Fachen er nu Vraget saa nær, at han kan se, det er Skonnerten „Harland“, der ladet med Nitroglycerin var ventet til Øen Peele i Dag. Hele Mandskabet — med Undtagelse af Kaptajnen, Robert — og den lille gemytlige Kok, Fred, er skyllet over Bord og druknet, og af Frygt for en Eksplosion har Robert og Fred ogsaa forladt Vraget og driver nu rundt paa Bølgerne, spejdende efter Hjælpen.

Pludselig gennemrystes Luften af et voldsomt Brag — en kæmpehøj Vandsøjle skyder tilvejs — og „Harland“ er ikke mere. —

Endelig har Fachen naaet de to Skibbrudne, men netop som de tror Frelsen saa nær, kæntrer Baaden, og de maa nu alle tre kæmpe sig gennem Bølgerne, ind mod Skærene, hvor de søger op paa nogle store Sten.

Robert er saa udmattet, at han mister Bevidstheden, og de to andre har nok at gøre med at klare sig selv.

Reddet

Da kommer Elly til.

Inde fra Stranden har hun observeret Ulykken, og resolut vader hun ud og tager et Tag i Robert, som de saa endelig faar velbeholden i Land og puttet i en god, varm Seng.

Forbauset spørger Fyrmesteren Elly, hvorfor hun har ladet Fyret gaa ud. Aldrig saa snart har hun fortalt ham om Hugos Besøg i Fyret, før han ude af sig selv af Raseri gaar ind i Storstuen og jager hele Selskabet paa Porten. Imedens har Elly kogt en koghed Grog til

Robert; taknemlig kysser han sin smukke Plejerskes Haand og falder snart efter i en sund, god Søvn, medens Elly forelsket ser paa den unge, smukke Mand, hun har vristet ud af Dødens Favntag.

*

*

*

Hjemme paa Schynæsborg plages Hugo Dag og Nat ved Tanken om det Nederlag, han har lidt ovre paa Øen, og samtidig vokser hans Attraa efter Elly sig saa stærk,

Ung Kærlighed.

at han faar den desperate Idé at ville bortføre hende, enten ved List eller Magt. I den Anledning allierer han sig med et Par af sine Venner, der lover at staa ham bi ved Ekspeditionen. Den gamle Frue har imidlertid faaet Dagens Post bragt, og da hun af Aviserne ser, at Skonnerten „Harland“ er sprunget i Luften og hele Besætningen omkommen, faar hun et Nervechock, der tvinger hende til at holde Sengen.

Paa Øen Peele har Forholdet udviklet sig saaledes, at Robert er bleven dødelig forelsket i Elly, og hun ligesaa

i ham, og da hun en Dag skal over til Fastlandet for at gøre Indkøb, giver han sig til Kende for hende og fortæller hende hele sit virkelige Navn, samtidig med at han beder hende om at blive hans Hustru.

Han og Fred følger med hende over til Fastlandet, og medens Elly og Fred gør Deres Indkøb, aflægger Robert en Visit paa Schynæsborg, hvor hans Tilsynekomst vækker stor Glæde — ikke mindst hos den gamle Frue, der troede ham begravet paa Havets Bund.

Kviksandet tog ham —

Men da Lægen ordinerer Fruen et Par Dages absolut Ro, bestemmer Robert sig til at tage med Elly og Fred tilbage til Øen for at anholde Fyrmesteren om Ellys Haand.

Som tænkt, saa gjort! Den gamle Fyrmester giver med Glæde sit Samtykke, særlig da han erfarer Roberts rette Navn, og samme Aften fejres Forlovelsen.

Men netop den samme Dag sejler Hugo og hans to Venner over til Øen for at fuldføre deres Plan. De lander paa Øens vestlige Side, og medens Hugo sætter Vennerne paa Vagt ved Baaden, løsner han selv en Hest paa Marken og rider tværs over Øen til Fyret.

Det er sent paa Aftenen. Elly har lige sagt god Nat til Robert og er ved at gaa til Ro, da der bliver kastet en Seddel ind gennem Vinduet til hende med Anmodning om at komme ud til Galgebakken straks, da hendes Faders Liv staar paa Spil.

Opfyldt af bange Anelser løber hun derud, men til alt Held har Fred observeret det og følger efter, og han bliver nu Vidne til, hvordan Hugo bortfører Elly.

Skyndsomst styrter han hjem og allarmerer Robert og Fachen, og Robert sætter straks efter Hugo.

Det lykkes denne at faa Elly anbragt hos Vennerne i Motorbaaden, men selv flygter han, skarpt forfulgt af Robert, der endnu ikke har genkendt sin Broder.

Ved et Uheld kommer Hugo imidlertid ud i Kviksandet, og her er ingen Redning mulig. Lidt efter lidt synker han dybere og dybere, for til Slut fuldstændig at forsvinde.

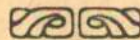
Først i sidste Sekund genkender Robert ham og gør alle mulige Forsøg paa at redde ham, men det er for sent! Han er redningsløst fortabt!

Ombord i Motorbaaden har Elly ved en snild Manøvr uskadeliggjort de to Venner, og styrer nu ind mod Fyret. Fachen og Fred, der har observeret Baaden, ror ud og assisterer hende og faar hende velbeholden i Land.

Dør møder de Robert, der med Rædslen malet i alle Træk fortæller dem om Broderens grufulde Død.

Men Elly klynger sig ind til ham og minder ham om, at han endnu har noget at leve for.

Næste Dag tager Robert og Elly over til Schynæsborg og meddeler Moderen Hugos Død. Fruen er selvfølgelig dybt nedbøjet, men Robert trøster hende med, at har hun mistet en daarlig Søn, har hun i Stedet faaet en god Datter.

PROGRAM:

Under Blinkfyrets Straaler —

eller

To Brødres Livsroman Stort Sensations-Skuespil i spæn- dende Optrin fra Sjø og Land

Handlingen foregaar i vore Dage, dels
paa det Schynæs'ske Herresæde, dels
paa Øen Peele og ombord paa Skon-
: : : ; nerten „Harland” : : : :

Denne nordiske Kunstfilm omfatter
👉 50 Afdelinger, 8 Akter 👈

Isccenesættelse og Instruktion ved
Robert Dinesen

Hovedpersonerne:

Godseier von Schynæs . . .	H. Svend Kornbeck
Hans Hustru	Fru Wolfgang-Hansen
Robert } deres Sønner	Hr. Nicolaj Johansen
Hugo }	„ Alf Blüthecher
Fyrmester Fachen	„ Cajus Bruun
Elly, hans Datter	Fru Agnete Blom
Fred, Skibskok	Hr. Fr. Buch

H. A. H. PAULSEN

Dronningensgade 16 — Telefon 535, 1840, 655 og 617 k
 anbefaler fra velassorteret Lager af bedste
 Kvaliteter til
Kul, Koks, Ved Fabrikker, Centralopvarmning og Husholdningsbrug
Brændtorv. Prompte Ekspedition

Afdelinger

1 Godseieren og hans familie	26 „Harland“ strander
2 Moders kjæledægge	27 Fyrmesteren opdager for-
3 En ubehagelig meddelelse	liset
4 Broderkjærlighed	28 Modige unge mænd
5 En udvei	29 I havsnød
6 I nattens mørke	30 Frelsen er nær
7 Nemesis!	31 Naar katten er ude —
8 Jeg skal nok hjælpe dig!	32 En rask pige
9 Lægen tilkaldes	33 Elly fortæller
10 Paa dødens tærskel	34 En udrensning
11 Tyveriet opdages	35 Den første kjærlighed
12 Er du tyven?	36 Et nyt attentat
13 For broderens skyld	37 Min stakkels gut
14 Du er ikke min søn længere!	38 Frieriet
15 Afskeden	39 Moder og søn
16 Fire aar efter	40 Jeg elsker Deres datter!
17 Godseierens begravelse	41 De sammensvorne
18 Brev fra Robert	42 Forlovelsen feires
19 Mødet med fyrmesterens	43 En slyngelstreg
datter	44 „Deres fader er i fare!“
20 Paa hjemlig grund	45 Bortførelsen
21 En jagtudflugt	46 Fred som opdager
22 Ombord paa „Harland“	47 Forfølgelsen
23 Uveiret trækker op	48 Overlistet
24 Den farlige ladning	49 Broder mod broder
25 De maa hellere overnatte	50 I Dødens favn
her!	

(se Side 5)

Clichéer af alle slags
Hurtigst · billigst ·
Ring: 18099 · 18649

Forskjellen

mellem en efter maal bestilt

frak

og en frak fra vor forret-

ning er i betragtning av

stof, arbeide og

pasning

absolut ingen

Men forskjellen i pris er

mindst

25%

Se vort enestaaende assortement i
 Vinterfrakker i alle sidste moder

City-Magasinet

Kirkegaden 30, Kristiania

Tlf. 12349, 12903

Første og anden Etage

A. G. DAHL, Skrædder

Rosenkrantzgt. 1 (Indgang Chr. Aug. Gt.)

Nye Varer ankommen for Saisonen

— Telefon 14795 —

Kul — Koks — Ved
P. & O. Holter

Telefoner 5331, 893, 9093, 1564

De bedste Stempler faaes nu i

Kongensgade 19

New-York Stempelfabrik A/S

Telefon 1203

Kikkerter,
Briller.

Barometre,
Thermometre.

— kun prima Varer —

til bekendte billige Priser.

MARTIN VIIG, Kirkegaden 34, ret overfor Posthuset.

Olaf Nilsen

Tapetserforretning

Wm. Thranes Gate 4

Specialitet:

Telefon 12730

Betrækning og Tapetsering af Værelser samt paalægning af Linoleum

1ste Klases Arbeide

Dameskrædder

Telef. 3142. Wiese Pilestr. 10. 1ste Kl. Arbeide

Iversen & Jensrud

Elektrisk Installationsforretning

Udfører Lys-, Kraft-, Telefon- & Ringe anlæg samt Reparationer af alle Slags. — Førsteklasses Arbeide — Rimelige Priser

Grænsen 4, Kristiania — Telefon 13060

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brøders Livsroman

odseier von Schynæs er en lykkelig mand. Han har et prægtigt gods, der giver ham hans gode udkomme, og to raske sønner, hvoraf den ældste, Robert, er faderens øiesten, hvorimod den yngste, Hugo er moderens kjæledægge.

Desværre er Hugo ikke saa from, som han ser ud til.

Under et studieophold i hovedstaden har han bortsviret flere penge, end han i grunden har lov til, og resultatet af dette er blevet en veksels, stor 15,000 kr., som i øieblikket beror hos den frygtede menneskeven, Samuel Gohn. Hugo gaar naturligvis i en evig angst for vekselens tilsynekomst, og en skjøn dag kommer da ogsaa det længe ventede rykkerbrev:

— De har at betale inden 3 dage, ellers henvender jeg mig til Deres fader!

Hugo er fortvilet og betror sig i sin nød til sin broder, men denne, der er retskaffenheden selv, raader ham til at fortælle faderen det.

Det tør Hugo dog ikke. Han foretrækker at tilvende sig pengene paa anden maade, men overraskes i det af Robert.

Spændingen og nervøsiteten i forbindelse med Hugos svage helbred gjør det fuldstændig af med ham. Han synker sammen mellem hænderne paa Robert og henligger længe uden bevidsthed.

Imedens har Robert taget pengene og det famøse brev ind i sit skrivebord for næste dag at ordne sagen med faderen, hvorefter han skynder sig ned paa kontoret og rin-

(Forts. næste side)

Cousis's „DUBEC“ Cigaretter

— Corktipped & Strawtipped —

Smaa 3 Øres „Dubec“ med papmundstykke er den delicateste Damecigaret

Kjøkkenudstyr **Verktøi** Telefon 13122
Bygningsartikler
kjøbes fordelagtigst hos **Sportsartikler**
Rudolf Røhne
Kjøkkenudstyr & Jernvareforretning
Hægdehaugsveien 27 Homansbyen

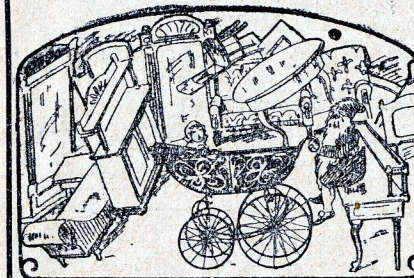
Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

ger til lægen for at bede ham komme straks den næste morgen og se til Hugo.
Hernede glemmer han imidlertid sit lommelørklæde,

(Forts. side 9)

Kjøp
Colonial, Vine, Hermetik
hos
O. Michelsøns Eftf.
Brogaden 24

Ingen bør kjøbe **Møbler**
uden at have seet mit Lager
Dørumsgaards Eftf.
Youngsgd. 9, Kristiania

A. J. DAMM

Møbelsnedker

Telefon 15734 — Kongensgt. 6 — Telefon 15734
Bestillinger og Reparationer modtages

Frøkerne Blyberg

Akersgt. 35

Telefon 16611

Elektriske & Dampansigtsbade, Ansigtsmassage, Bortjernelse av generende Haarvekst ved Elektrolyse & Pasta, antiseptiske Hovedbade med massage og Elektrisitet, Frisering, manicure, Fotpleie.

Hvis Deres læge har anbefalet Dem et avmagringsmiddel, saa forsøk

OBESIT

Reduktionstabletter.

et lægeanbefalet, særdeles virksomt og uskadelig middel mot fedme, som følge av naturanlæg, «gode dage» etc. Kr. 8.75 paa apotek. Forlang imidlertid kun OBESIT, og tilbakervis uvirksomme efterligninger. Gratis prospekt- og læge anbefalinger fra

H. P. M. Henriksen, Kristiania,
Kongensgate 9, Telefon 58 29.

Min Pelsvareforretning er tilflyttet
i 3die Egt. **Carl Johansgt. 7,**
som før, indgang Dronningens gt.
Lave Priser — 1ste Klasses Arbeide
Etbl. **C. A. Larsens Eftf.** Telf
1856 7225

C. L. AUGUSTSON

Telefon 7156 FREDENSBORGVEIEN 11 Telefon 7156

Speilfabrik og Glassliperi

Moderne Messingindfatning :-: Kant- og Facetslipning etc.

— Reel Behandling — — Rimelige Priser —

Brødr. Erichsens Portrætmaling

efter Fotografi. (Bedste Referancer)

Torvet 9.

„Beautiful” Damefriseur Salon

Indehaver Hilda Berg

Øvre Slotsgt. 7^{II} indg. Prinsensgt.

Frisering, Champoin, Manicure, Skjønhetspleie.

Min Ansigt- og Haarmassage anbefales. Prisbelønnet i Ribe 1910
Brudepyntning og Haararbeide utføres — Telefon 13678

Stenografi
norsk — tysk
engelsk — fransk

EST. 1888
Paulsens
Stenografi-Institut

Maskinskriv-
ning- Maskiner
af forskjellige Systemer

Stortingsgt. 14, Tlf. 667 k

Conr. Olafsen

Dameskrædder

Telefon 15641

Storgt. 12^{II}

Telefon 15641

Bestillinger udføres solid til rimelige Priser

Skjønnere bør kun røke

Diplomat Havana Whiffs

Garanteret helbladet Havana-Indlæg

Wingers elektriske Verksted

Møllergaten 40

Kroner. Ampler 25% Rabat

Fabrik for Telefoner, Tændapparater, Skibslamper

Elektr. Anlæg, Fornikling, Forsølvning m. m.

Osram-Lamper anbefales

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

lidet anende, at denne bagatel skal faa skjæbnesvangre følger for ham: næste morgen, da godseieren kommer ind i kontoret og finder det opbrudte pengeskab, finder han ogsaa lommeværket med Roberts navn, og da han senere foretager en undersøgelse i Roberts værelse, finder han her

(Forts. næste side)

Hvorfor er Cigaren „10 Buffo 10” blit saa populær?

Jo, for det er **absolut** den bedste 10 Øres Cigar.
En gros en detail, American Cigar & Tobacco, Skippergd. 17 b

Telefoner: 2642, 11990, 12971. — Telegram: Radium

HEIDENREICH & Co.

Rørhandel og aut. Rørlæggerforretning
Øvre Slotsgate 29, Kristiania

Specialiteter: BAD, CENTRALVARME.

Vandkloset & Varmtvandstilberedning

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

baade pengene og brevet, der uheldigvis kun er stillet til „Hr. v. Schynæs“ og altsaa ligesaa godt kan være til Robert som til Hugo.

Dybt fortvilet meddeler godseieren sin hustru den frygtelige opdagelse.

Der kan jo ingen tvil være mulig! Indicierne taler sterkt! Hans dreng — hans et og alt — en tyv!

Under dette har Robert, som den kjærlige broder han er, redet flere mil til apoteket for at hente medicin til Hugo, og da han vender hjem og har afleveret medicinen, vil han til at forklare forældrene grunden til Hugos pludselige sygdom, da lægen erklærer, at den mindste sindsbevægelse Hugo udsættes for, er ensbetydende med døden.

Stakkels Robert! Hvad skal han gjøre? Angive broderen som en tyv og risikere en katastrofe? Eller selv paatage sig skylden og udsætte sig for forældrenes foragt?

Kjærligheden til broderen dikterer ham til at paatage sig skylden, og det overvælder faderen i den grad, at han viser ham bort fra gaarden med det samme.

Med blødende hjerte siger Robert farvel til sine kjære og sit fædrenejhem, men tanken om den barmhjertigheds-gjerning, han udøver, giver ham mod og kraft og lader ham bære det som en mand. Et eneste lidet lyspunkt i afskadens tunge time er, da hans moder venter paa ham

(Forts. næste side)

Gustav Krognæs

Malermester

Observatoriegd. 23 — Telefon 15485

Anbefaler sig til maling og Oppudsning af Gaarde, Villaer, Lokaler, Indventar, Tagrensning og hurtig Gulvmaling, der tørres et Døgn.

Solid Arbeide — Rimelige Priser

Største Udvalg, billige Priser
(Afb. indrøm. indenbys) Guld & Sølv Lommeuhre, alle slags Kjæder, moderne Stueuhre. Regul. Vækkeruhre. Reparationer udføres nøiagtig. Nyeste Gramofoner, nye plader hver maaned
Lauritz Andersen, Uhrmaker,
Brogaden 7, Kristiania

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

ved udkjørslen fra slottet for at kysse ham endnu en gang. Til hende udøser han sit hjerte og fortæller sagens sande sammenhæng, men beder hende intet røbe for faderen. Med taarer i øinene kysser hun sin stolte gut endnu

(Forts. næste side)

Forlang

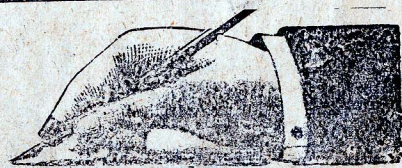
VADEMECUM MUNDVAND

Tanderem og Tanddulver, det er Idealet av Mund og Tandrensemidler
Barnängens Tekn. Fabrik, Christiania — Tlf. 11592

Kul Bedst
Cokes A/S Norsk Kulkompani Billigst
Ved Telefoner 12912—14179—18050 Hurtigst

Conditori Alliance Kristiania

Hver Torsdag begynder nyt billigt Kursus i smuk, hurtig Haandskrift, Regn. og dobb. Bogholderi. Kun 28 Kr. for alle Fag i 3 Mdr. med Bøger. Maskinskrivning kun 8 Kr (3 forskjellige Maskiner. Rundskrift 7 Kr. Min Lærebog i Bogholderi og Skrivning til kun 2 Kr anbefales

Tangnæs Handels & Skriveskole
Teatergt. 2, II, Kl. 10—12, 5—6 Aft

JENS B. JUNGE
Lager Rosenkrantzgaden Nr. 2
Telefon 2857 k
Oportovine, Spanske Vine, Wermouth
Gode Kvaliteter til billige Priser

Billigst hos

Hatter

Luer

Akersgd. Hj. af Lille Grænsen

KORSET - SALONEN
Ala Parisienne Nedre Slotsgt 10
Røde Hus. Telf. 13019
SARA NORDAHL
Tidligere ::: Kongensgt.

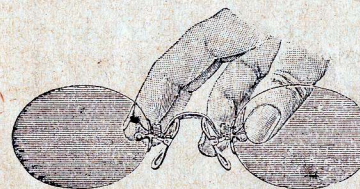
Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

Fire lange aar er gaet.

Den gamle godseier har sørget sig til døde over sin kjære gut. Ligfærden er netop endt, og dybt bedrøvet vender fruén og Hugo tilbage til slottet. Fruén synker hen i minderne, og tankerne flyver tilbage i tiden, hvor alt paa

(Forts. næste side)

A. J. KROGH
Instrumentmaker
7 — Øvre Slotsgt. — 7
Indg. Prinsensgt.

Største Udvalg
i 10 Øres Gjenstande
Øremagasinet
Torvgaden 20

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

Schynæsborg var solskin og glæde — og nu — hvor for-
 andet! Pigen kommer med et brev — glædestraalende
 ser fru, at det er fra Robert, og endnu mere glad bliver
 hun, da hun læser, at han som fører af skonnerten „H a r-

(Forts. side 19)

Bryllupspræsent **Haandhamret og ciceleret**
Kobber og Messing ::

Kaffecerviser, Jardinierer, Frugtboller, Platter etc. etc.

Stener Lenschow **Øvre Slotsd. 7**

ERNST JENSEN
YOUNGSGT. 1
1. Kl.

Bundtmakeri og Pelshandel
 Telefon 14525 Lave Priser

„Reform-Bæltet”

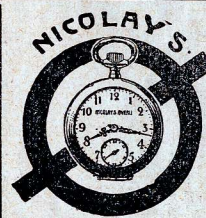
Nyeste og fuldkomneste elektromedicinske Apparat
 Pris Kr. **25, 35 og 50**

Reform-Bureauet, Kristian 4des Gd. 7, Kristiania

Stort Udvalg i Guld,- Sølv- og Stueuhre
 samt Pathéphoner og Plader

Reparationer udføres nøjagtig under Garanti

Uhrmager Henry Gerar, Youngsgd. 11
 Telefon 6977 k — Etableret 1885

Lommeuhre
Stueuhre

Reparationer udføres nøjagtig

Uhrmager Akersgt. 26, ved Carl Johansgd.

N. Drogseth's Eftf.
 Kirkegd. 34 Telefon 1278
Blikkenslagerforretning

O. Tønsberg's Bogtrykkeri
 udfører al slags trykning
 til **absolut laveste Priser**
 Storgt. 20^{III} Kr.a. Telefon 12084

Safter
 anbefales fra
Juno Fabriker
 Telefon 5342

J. O. LAMMERTZ

Møllergaden 32 Rammefabrik Telefon 15489
 utfører alslags Indramning og Glasmesterarbeide
 samt Fotografi- og ovale Rammer i poleret Træ og ornamenterede
 Rammelister i enhver Stil
 Speilglas i alle Størelser — Forhandlere Rabat
 Passe-partout og Monteringsarbeide til allerbilligste Priser

Uhre fra

Sigurd O. Holthe

Uhrmaker

Chr. August Gate Nr. 3

anbefales — Reparationer udføres — Billige Priser

Pelsvareforretning

Tlf. 14471 **H. M. Hagen** Tlf. 14471

Storgaten 16

**GLASMESTER, BLYVINDUER, GLASSLIPERI,
 SPEILFABRIK**

G. A. Larsen, Glasmester
 Nordal Bruns Gate 7 — Telefoner 2608, 14797

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

I a n d^e en af de nærmeste dage ankommer til øen Peele
 der ligger lige ud for Schynæsborg.

Saa skal hun da endelig se sin kjære gut igjen!
 Hugo, der føler sig ilde berørt ved Roberts brev, be-
 giver sig ud paa en ridetur, og her træffer han for første

(Forts. næste Side)

Norske Lloyd

Brand- og Sjøassurance

Severin Jacobsen

1ste Kl. Herreekvipering og Skrædderforretning
 anbefales
 Storgaten 3

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

gang den smukke Elly, fyrmester Fachens datter fra øen Peele. Han giver sig i snak med hende og følger hende ud til havnen, og da han har set hende forsvinde over mod øen, er han saa betaget af hende, at han beslutter at invitere en del gode venner til en jagt paa øen, hvor han eier jagtretten, — blot for endnu en gang at komme til at se og tale med fyrmesterens datter.

Nogle dage efter sætter et lidet muntret jagtselskab, under Hugos førerskab, kursen mod øen Peele, hvor de straks aabner en stormkur til Elly, men gamle Fachens tilsynekomst virker beroligende paa de ophidsede nerver.

Imidlertid er Hugo syg af længsel efter at komme til at tale alene med Elly; og det passer ham derfor udmerket, da fyrmesteren erklærer, at de faar uveir til natten, hvorfor han indstændigt vil raade dem til at overnatte hos ham.

Der bliver redt op i storstuen til dem alle, og da de fleste af herrerne har kigget for dybt i glassene, slumrer de snart blidelig ind.

Kun Hugo vaager, og da han har hørt gamle Fachens gaa over i fyret, lister han sig ud i køkkenet til Elly, og forsøger at charmere hende, men det mislykkes totalt. Rasende feier hun ham til side og gaar op i taarnet med Fachens aften-grog

(Forts. Side 21)

I det røde Hus

er Chr. Erichsens damefrisørsalon og afdeling for moderne haararbejder. Filialen er i Nils Juelsgate 40 (hj. af Frøgnerveien)

Tlf. 2170, 12329 & 16911

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

Uveiret er imidlertid taget til. Stormen hviner, og havet piskes til skum mod klipperne, medens sirenen sender sine uhyggelige skrig ud i nattens mørke.

Det er som alle helvedes onde aander var sluppen løs.

Fyrmesteren skutter sig og griber sin kikkert: Gud naade de sjæle, der er paa sjøen i nat! Pludselig fanges

hans øie af et lidet mørkt punkt ude paa havet — det kastes hid og did som en fjerbold. — En skønnert i havsnød! Resolut beder han Elly passe fyret, saa vil han sammen med jagtselskabet gaa ud med baaden og om muligt bringe hjælp. Men han har forregnet sig. Der er ingen af de fire herrer, der har mod til at vove den dyst, de betakker sig alle — og Hugo vil af gode grunde ikke med. Er den gamle først paa havet, er Elly nemlig nok at faa i tale.

Uforfærdet gaar gamle Fachens da alene i baaden og stævner ind mod vraget, medens Hugo hurtigt lister sig op

Forts. næste Side

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

i fyret og paany forsøger tilnærmelser overfor Elly. Men — en — to — tre — støder han ham fra sig, saa han falder om og knuser petroleumsledningen, hvorved fyret slukkes. Elly benytter sig af mørket; hun lister ned og laaser fyret af. Hugo ser at han er fanget; da finder han et taug frem, fastgjør det til fyrets svalegang og naar ad denne vei ned paa jorden.

Gamle Fachen er nu vraget saa nær, at han kan se det er skonnerten „Harland“, der ladet med nitroglycerin var ventet til øen Peele i dag. Hele mandskabet — med undtagelse af kapteinen, Robert — og den lille gemyttlige kok, Fred, er skyllet over bord og druknet, og af frygt for en explosion har Robert og Fred ogsaa forladt vraget og driver nu rundt paa bølgerne, speidende efter hjælpen.

Pludselig gennemrystes luften af et voldsomt brag — en kjæmpehøi vandsøile skyder tilveirs — og „Harland“ er ikke mere. —

Endelig har Fachen naaet de to skibbrudne, men netop som de tror frelsen er nær, kantrer baaden, og de maa nu alle tre kjæmpe sig gennem bølgerne, ind mod skjærene hvor de søger op paa nogle store stene.

Robert er saa udmaattet, at han mister bevidstheden, og de to andre har nok at gjøre med at klare sig selv.

Da kommer Elly til.

Inde fra stranden har hun opserveret ulykken, og resolut vader hun ud og tager et tag i Robert, som de saa endelig faar velbeholden i land og puttet i en god, varm seng.

Forbauset spørger fyrmesteren Elly, hvorfor hun har ladet fyret gaa ud. Aldrig saa snart har hun fortalt ham om Hugos besøg i fyret, før han ude af sig selv af raseri gaar ind i storstuen og jager hele selskabet paa porten. Imedens har Elly kopt en koghed grøg til Robert; taknemlig kysser han sin smukke pleierskes haand og falder snart efter i en sund, god søvn, medens Elly forelsket ser paa den unge, smukke mand, hun har vristet ud af dødens favntag.

* * *

(Forts. næste Side)

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

Hjemme paa Schynæsborgs plages Hugo nat og dag ved tanken om det nederlag, han har lidt over paa øen, og samtidig vokser hans attraa efter Elly sig saa sterk, at han faar den desperate idé at ville bortføre hende, enten ved list eller magt. I den anledning allierer han sig med et par af sine venner, der lover at staa ham bi ved ekspeditionen. Den gamle frue har imidlertid faaet dagens post bragt, og da hun af aviserne ser, at skonnerten „Harland“ er sprunget i luften og hele besætningen omkommen, faar hun et nervechock, der tvinger hende til at holde sengen.

Paa øen Peele har forholdet udviklet sig saaledes, at Robert er bleven dødelig forelsket i Elly, og hun ligesaa i ham, og da hun en dag skal over til fastlandet for at gjøre indkjøb, giver han sig til kjende for hende og fortæller hende hele sit virkelige navn, samtidig med at han beder hende om at blive hans hustru.

Han og Fred følger med hende over til fastlandet, og medens Elly og Fred gjør deres indkjøb, aflægger Robert en visit paa Schynæsborg, hvor hans tilsynekomst vækker stor glæde — ikke mindst hos den gamle frue, der troede ham begravet paa havets bund.

Men da lægen ordinerer fru en et par dages absolut ro, bestemmer Robert sig til at tage med Elly og Fred tilbage til øen, for at anholde fyrmesteren om Ellys haand.

Som tænkt, saa gjort! Den gamle fyrmester giver med glæde sit samtykke, særlig da han erfarer Roberts rette navn, og samme aften feires forlovelsen.

Men netop den samme dag seiler Hugo og hans to venner, over til øen for at fuldføre deres plan. De lander paa øens vestlige side, og medens Hugo sætter vennerne paa vagt ved baaden, løser han selv en hest paa marken og rider tværs over øen til fyret.

Det er sent paa aftenen. Elly har netop sagt god nat til Robert og er ved at gaa til ro, da der bliver kastet en seddel ind gennem vinduet til hende med anmodning om at komme ud til galgebakken straks, da hendes faders liv staar paa spil.

Opfyldt af bange anelser løber hun derned, men til

(Forts. næste Side)

Under Blinkfyrets Straaler eller To Brødres Livsroman

alt held har Fred observeret det og følger efter, og han bliver nu vidne til, hvordan Hugo bortfører Elly.

Skyndsomst styrter han hjem og allarmere Robert og Fachen, og Robert sætter straks efter Hugo.

Det lykkes denne at faa Elly anbragt hos vennerne i motorbaaden, men selv flygter han, skarpt forfulgt af Robert der endnu ikke har gjenkjendt sin broder.

Ved et uheld kommer Hugo imidlertid ud i kviksandet, og her er ingen redning mulig. Lidt efter lidt synker han dybere og dybere, for til slut fuldstændig at forsvinde.

Først i sidste sekund gjenkjender Robert ham og gjør alle mulige forsøg paa at redde ham, men det er for sent! Han er redningsløst forabt!

Ombord i motorbaaden har Elly ved en snild manøvr uskadeliggjort de to venner, og styrer nu ind mod fyret. Fachen og Fred, der har observeret baaden, ror ud og assisterer hende og faar hende velbeholden i land.

Der møder de Robert, der med rædslen malet i alle træk fortæller om broderens grufulde død.

Men Elly klynger sig ind til ham og minder ham om, at han endnu har noget at leve for.

Næste dag tager Robert og Elly over til Schynæsborg og meddeler moderen Hugos død. Fruen er selvfølgelig dybt nedbøiet, men Robert trøster hende med, at har hun mistet en daarlig søn, har hun i stedet faaet en god datter.

UNDER BLINKFYRETS STRÅLER

eller

TO BRØDRES LIVSROMAN

Produktion: Nordisk Films Kompagni 1913.

Instruktion: Robert Dinesen.

Manuskript: Alfred Kjerulff.

Foto: Sophus Wangø.

Hovedpersonerne: Nicolai Johannsen (Robert), Alf Blütecher (Hugo), Svend Kornbeck (faderen), Fru Wolfgang-Hansen (moderen), Cajus Bruun (fyrmesteren), Agnete Blom (fyrmesterens datter, Frederik Buch (skibskok).

Dansk premiere 26.12.1913 på Vesterbros Teater.

»Under blinkfyrets stråler« er ingen god film; — men den er vel-egnet til at tydeliggøre de positive og negative egenskaber ved dansk film i den såkaldt store periode, og derfor hører den hjemme netop i et dansk filmmuseums repertoire.

Filmen havde premiere i 1913, samme år som August Bloms »Atlantis« fra Nordisk og Benjamin Christensens »Det hemmelighedsfulde X« fra Dansk Biografcompagnie. De tre film er typiske for de retninger, der brødes i dansk film den gang. »Under blinkfyrets stråler« er et værk af en pionerinstruktør, der lever på sin rutine, »Atlantis« er instrueret af en mand, der nok hører til pionererne, men ikke er for gammel til at lære noget nyt, og »Det hemmelighedsfulde X« repræsenterer en helt ny instruktørs forsøg på at finde en anden form end den gængse.

»Under blinkfyrets stråler« er et melodrama, hvis handling ikke sparer nogen effekt — familietyveri, bortvisning fra hjemmet, skibbrud, kvindebortførelse, dynamitsprængning, kvælning i kviksand — men alligevel ikke er rigtig spændende og formentlig heller ikke har forekommet et samtidigt publikum at være det. Effekterne er dynget ovenpå hinanden uden rimelig årsagssammenhæng og er desuden ret dilettantiske. Bedømt udfra handlingen alene kunne filmen lige så godt have været fra 1910 — hvad der set med en filmhistorikers øjne er meget før 1913. Nicolai Johannsen spiller selv filmens helt, og Alf Blütecher er den skurkagtige broder. Begge skuespillere var dengang overordentligt populære, hvad man for Nicolai Johannsens vedkommende godt forstår. Han ser ganske godt ud og spiller overbevisende nok med et i forhold til filmens produktionsår meget behersket og naturligt spil. Det samme kan ikke siges om Blütecher! I forhold til Johannsen (og i forhold til den samtidige Psilander!) spiller han overordentlig teatralisk langt over grænsen til det krukke. Man kan i andre landes film fra 1913 finde meget mere teatralisk spil, men netop i en film fra Nordisk, hvis kvalitetsmærke bl. a. var det naturlige spil, virker det stærkt kunstlet. Som en drilagtighed kan det foreslås, at Blütecher specielt i denne film indfører »S-positionen« som dramatisk virkemiddel, — det er der ganske vist ikke noget, der hedder, men han har en ganske bestemt kropstilling, som han benytter flere gange, med fremskudt hovede, rundet ryg og bøjede knæ, som må være lavet med vilje, men ikke ser rar ud!

*

Jamen — er filmen da helt uden forsonende momenter? Nej, det er den ikke. Der er en naturalistisk detailrigdom, der er dygtigt opbygget og godt fastholdt i vekselvirkningen mellem det rige klunkemilieu hos godsejeren og de jævne stuer med de mange snurrepiberier hos fyrmesteren. Der forsøges også en dramatisering i billedudvælgelsen, selv om dramatiserende billedklipping naturligvis savnes (det var i 1913 dårlig nok gået op for filmens folk, at der var noget, der hed klipping i moderne forstand, så det bør man ikke bebrejde instruktøren).

Men trods disse antegninger om hæderlige intentioner må det bebrejdes filmen, at intet forsøges gjort for at forny den stil, der havde været ny to år tidligere, da Robert Dinesen lavede »De fire djævle« og August Blom »Ved fængslets port«. Det er i disse år, filmen internationalt er ved at finde sin form, og to års stagnation netop dengang er kunstnerisk katastrofalt. August Blom, der havde de samme »specialiteter« som Dinesen — det omhyggeligt skildrede milieu, den dramatiske setebilledsituation og det indenfor et melodramas form relativt beherskede spil — udvidede dog sine udtryksmidler (bl. a. i »Atlantis«) med dramatisk belysning, usædvanlig billedafskæring og tilløb til dramatisk klipping; Robert Dinesen gør ingen af delene. Dette kan synes uvæsentligt idag at bruge tid på at påvise, at Dinesen er en dårligere instruktør end Blom, men det må fremdrages, fordi en sådan stagnation blev typisk for dansk filmproduktion fremover. Selvom Blom, Holger Madsen o. a. de følgende år lavede aldeles glimrende film, bliver det mere og mere klart, at de var enere, og at det store flertal af film har været som »Under blinkfyrets stråler«.

*

Men de blev da succes? Ja, fordi de andre landes film var værre! Da alle lavede greve- og dagligstuemelodramaer, fandt dansk film en tone og en stil, der gjorde denne filmgenre bedre; denne stil gav økonomisk succes, og så blev man der! Imens var andre lande ved at forbedre deres film både med hensyn til livsnære emner og til begyndende klippeteknik. Men i Danmark gik det »jo« godt, og de eneste forbedringer var — groft sagt — en forbedret dramatiserende belysningsteknik. Går vi frem til 1916, har vi Griffith-film og Keystone-farcer i USA, Abel Gances »Hjulet« i Frankrig og Sjöströms »Terje Vigen« i Sverige. Hvad har vi i Danmark? — Foruden enkelte enerfilm: greve og dagligstuemelodramaer! Det havde vi også i 1911. Det er givet, at den danske »storhedstid« i ganske få år havde været kunstnerisk epokegørende, men perioden har vistnok været kortere end almindeligt antaget, og som helhed synes perioden at være et eklatant eksempel på, hvor kunstnerisk lammende en økonomisk

succes kan være. Selvfølgelig var der undtagelser — Benjamin Christensens »Det hemmelighedsfulde X« og senere »Hævnens nat« f. eks. — men de var ikke fra Nordisk, og det var Nordisk, der var toneangivende — med film som »Under blinkfyrets stråler«.

Derfor vises filmen af museet, og derfor denne længere snak om en i og for sig utilfredsstillende film.

November 1959.

Erik S. Saxtorph.

Fyrmesterens Datter.

Godsejer von Schynæs er en lykkelig Mand. Han har et prægtigt Gods, der giver ham hans gode Udkomme, og to raske Sønner, hvoraf den ældste, Robert, er Faderens Øjsten, hvorimod den Yngste, Hugo er Moderens Kæledægge. Desværre er Hugo ikke saa from, som han ser ud til. Under et Studieophold i Hovedstaden har han bortsviret flere Penge, end han i Grunden har Lov til, og Resultatet af dette er blevet en Vexel, stor 15000 Kr., som i Øjeblikket beroer hos den frygtede Meneskeven, Samuel Cohn. Hugo gaar naturligvis i en evig Angst for Vexlens Tilsynekomst, og en skønne Dag kommer da ogsaa det længe ventede Rykkerbrev: De har at betale inden 3 Dage ellers henvender jeg mig til Deres Fader!— Hugo er fortvivlet og betror sig i sin Nød til sin Broder, men denne, der er Retskaffenheden selv, raader ham til at fortælle Faderen det. Det tør Hugo dog ikke. Han foretrækker at tilvende sig Pengene paa anden Maade, men overraskes i det af Robert. Spændingen og Nervositeten i Forbindelse med Hugos svage Helbred gør det fuldstændigt af med ham. Han synker sammen mellem Hænderne paa Robert og henligger længe uden Bevidsthed. Imedens har Robert taget Pengene og det famøse Brev ind i sit Skrivebord for næste Dag at ordne Sagen med Faderen, hvorefter han skynder sig ned i Kontoret og ringer til Lægen for at bede ham komme straks den næste Morgen og se til Hugo. Herre de glemmer han imidlertid sit Lommetørklæde, lidet anende, at denne Bagatel skal faa saa Skæbnesvangre Følger for ham, thi næste Morgen, da Godsejeren kommer ind i Kontoret og finder det opbrudte Pengeskab, finder han ogsaa Lommetørklædet med Roberts Navn, og da han senere foretager en Undersøgelse i Roberts Værelse, finder han her baade Pengene og Brevet, der uheldigvis kun er stilet til: Hr. v. Schynæs, og altsaa ligesaa godt kan være til Robert som til Hugo. Dybt fortvivlet meddeler Gods-

Godsejeren sin Hustru den frygtelige Opdagelse. Der kan jo ingen Tvivl være mulig! Indicierne taler for stærkt! Hans Dreng - hans Et og Alt - en Tyv! Under dette har Robert, som den kærlige Broder han er, redet flere Mil til Apotheket for at lunte Medicin til Hugo, og da han nu vender hjem og har afleveret Medicinen, vil han til at forklare Forældrene Grunden til Hugos pludselige Sygdom, da Lægen erklærer, at den mindste Sindsbevægelse, Hugo udsættes for, er ensbetydende med Døden. Stakkels Robert! Hvad skal han gøre - Angive Broderen som Tyv og risikere en Katastr ofe? Eller selv paatage sig Skylden og udsætte sig for Forældrebes Foragt? Kærligheden til Broderen dikterer ham til at paatage sig Skylden, og det overvælder Æ Faderen i den Grad, at han viser ham bort fra Gaarden med det samme. Med blødende Hjerte siger Robert da Farvel til sine Kære og sit Fædrenehjem, men Tanken om den Barmhjertighedsgæring, han udøver, giver ham Mod og Kraft og lader ham bære det som en Mand. Et eneste lille Lyspunkt i Afskedens tunge Time er, da hans Moder venter paa ham ved Ud-kørslen fra Slottet for at kysser ham endnu engang. Til lunde udøser han sig Hjerte og fortæller Sagens sande Sammenhæng, men beder hende intet røbe for Faderen. Med Taarer i Øjnene kysser hun sin store stolte Dreng endnu engang, og langsomt forsvinder Vognen med Robert ud ad Landevejen, ladende et bristet Moderhjerte tilbage.

Fire lange Aar er gaaet. Den gamle Godsejer har sørget sig tildøde over sin kære Dreng. Ligfærden er netop endt, og dybt bedrøvekke vender Fruen og Hugo tilbage til Slottet. Fruen synker hen i Minderne, og Tankerne flyver tilbage i Tiden, hvor alt paa Schynæsborg var Solskin og Glæde - og nu - hvor forandret. Pigen kommer med et Brev - Glædestraalende ser Fruen, at det er fra Robert, og endnu mere glad bliver hun, da hun læser, at han

som Fører af Skonnerten "Harland" en af de nærmeste Dage ankommer til Øen Peele, der ligger lige ud for Schynæsborg. Saa skal hun da endelig se sin kære Dreng igen. Hugo, der føler sig ilde berørt ved Roberts Brev, begiver sig ud paa en Ridetur, og her træffer han for første Gang den smukke Elly, Fyrmester Fächens Datter fra Øen Peele. Han giver sig i Snak med hende og følger hende ad til Havnen, og da han har set hende forsvinde over mod Øen, er han saa betaget af hende, at han beslutter at invitere en Del gode Venner til en Jagt paa Øen, hvor han ejer Jagtretten, altsammen kun for endnu engang at komme til at se og tale med Fyrmesterens Datter.

Nogle Dage efter sætter et lille mæntert Jagtselskab, under Direktion af Hugo, Kursen mod Øen Peele, hvor de straks aabner en Stormkur til Elly, men gamle Fächens Tilsynekomst virker beroligende paa de ophidsede Nerver. Imidlertid er Hugo syg af Længsel efter at komme til at tale alene med Elly, og det passer ham derfor udmærket, da Fyrmesteren erklærer, at de faar Uvejrs til Natten, hvorfor han indstændigt vil raade dem til at overnatte hos ham. Der bliver redt op i Storstuen til dem alle, og da de flegte af Herrenne har kigget for dybt i Glassene, slumrer de snart blideligt ind. Kun Hugo vaager, og da han har hørt gamle Fächen gaa over i Fyret lister han sig ud i Køkkenet til Elly og forsøger at charmere hende, men det mislykkes totalt. Rasende fejer hun ham tilside og gaar op i Taarnet med Fächens Aften-Grog. Uvejret er imidlertid taget til. Stormen hviner, og Havet piskes til Skum mod Klipperne, medens Sirenen sender sine uhyggelige Skrig ud i Nattens Mørke. Det er som om alle Helvedes onde Aander var sluppen løs. Fyrmesteren skutter sig og griber sin Kikkert: Gud naade de Sjæle, der er paa Søen i Nat! Pludselig fanges hans Øje af et lille mørkt Punkt ude paa Havet - det kasteskrid og did som en Fjerboldt - En Skonnert i Havsnød! Resolut beder han Elly passe Fyret, saa vil

han sammen med Jagtselskabet gaa ud med Baaden og om muligt bringe Hjælp, men han har forregnet sig. Der er ingen af de fine Herrer, der har Mod til at vove den Dyst, de betakker sig alle, - og Hugo vil af gode Grunde ikke med. Er den Gamle først paa Havet, er Elly nemlig nok at faa i Tale. Uforfærdet gaar gamle Fächen da alene i Baaden og stævner ind mod Vraget, medens Hugo hurtigt lister sig opi Fyret og paanyforsøger Tilnærmelser overfor Elly. Men -en -to -tre - langer hun ham en ud, saa han falder om og knuser Petroleumsledningen, hvorved Fyret slukkes. Elly benytter sig af Mørket og lister ned og laaser Fyret af, men da Hugo ser han er fangt, finder han et Tov frem, fastgør det til Fyrets Svalegang og naar ad denne Vej ned paa Jorden.

Gamle Fächen er nu Vraget saa nær, at han kan se, det er Skonnerten "Haland", der ladet med Nitroglycerin var ventet til Øen Peele i Dag. Hele Mandskabet - med Undtagelse af Kaptainen, Robert - og den lille gemytlige Kok, Fred, er skyllet overbord og druknet, og af Frygt for en Eksplosion har Robert og Fred ogsaa forladt Vraget og driver nu rundt paa Bølgerne, speidende efter Hjælpen. Pludselig gennemrystes Luften af et voldsomt Brag, - en kæmpehøj Vandsøjle skyder truende tilvejs - og "Harland" er ikke mere - Endelig har Fächen naaet de to Skibbrudne, men netop som de tror Frelsen saa nær, kæntrer Baaden, og de maa nu alle tre kæmpe sig gennem Bølgerne ind mod Skærene hvor de søger op paa nogle store Sten. Robert er saa udmattet, at han mister Bevidstheden, og de to andre har nok at gøre med at klare sig selv. Da kommer Elly til. Inde fra Stranden har hun observeret Ulykken og resolut vader hun ud og tager et Tag i Robert, som de saa endelig faar velbeholden i Land og puttet i en god varm Seng. Forbauset spørger Fyrmesteren Elly, hvorfor hun har ladet Fyret gaa ud, men aldrig saa snart har hun fortalt ham om Hugos Besøg i Fyret, før han ude af sig selv

af Raseri gaar ind i Storstuen og jager hele Selskabet paa Porten. Imedens har Elly kogt en koghed Grog til Robert; taknemlig kysser han sin smukke Plejerskes Haand og falder snart efter i en sund, god Søvn, medens Elly forelsket ser paa den unge, smukke Mand, hun har vristet ud af Dødens Favntag.

Hjemme paa Schynæsborg plages Hugo Dag og Nat ved Tanken om det Nederlag, han har lidt ovre paa Øen, og samtidig vokser hans Attraa efter Elly sig saa stærk, at han faar den desperate Ide at ville bortføre hende, enten ved List eller Magt. I den Anledning allierer han sig med et Par af sine Venner, der lover at staa ham bi ved Ekspeditionen. Den gamle Frue har imidlertid faaet Dagens Post bragt, og da hun af Aviserne ser, at Skonnerten "Harland" er sprunget i Luften og hele Besætningen omkommen, faar hun et Nervechok, der tvinger hende til at holde Sengen.

Paa Øen Peele har Forholdet udviklet sig saaledes, at Robert er bleven dødeligt forelsket i Elly, og hun ligesaa i ham, og da hun en Dag skal over til Fastlandet for at gøre Indkøb, tilkendegiver han sig for hende og fortæller hende sit virkelige Navn, samtidig med at han beder hende blive hans Hustru. Han og Fred følger med hende over til Fastlandet og medens Elly og Fred gør deres Indkøb, aflægger Robert en Visit paa Schynæsborg, hvor hans Tilsynkomst vækker stor Glæde ikke mindst hos den gamle Frue, der troede ham begravet paa Havets Bund. Men da Lægen ordinerer Fruen et Par Dages absolut Ro, bestemmer Robert sig til at tage med Elly og Fred tilbage til Øen for at anholde Fyrmesteren om Ellys Haand. Som tænkt saa gjort. Den gamle Fyrmester giver med Glæde sit Samtykke, særlig da han erfarer Roberts rette Navn, og samme Aften fejres Forlovelsen. Men netop den samme Dag sejler Hugo og hans to Venner over til Øen for at fuldføre deres Plan. De lander paa Øens vestlige Side, og medens Hugo sætter Vennerne paa Vagt ved Baaden, løsner han selv en Hest paa Marken og rider tværs over Øen til Fyret. Det er sen

Aften. Elly har lige sagt god Nat til Robert og er ved at gaa til Ro, da der bliver kastet en Seddel ind gennem Vinduet til hende med Anmodning om at komme ud til Galgebakken straks, da hendes Faders Liv staar paa Spil. Opfyldt af bange Anelser løber hun derind, men til alt Held har Fred observeret det og følger efter, og han bliver nu Vidne til, hvordan Hugo bortfører Elly. Skyndsomt styrter han hjem og allarmerer Robert og Fächen, og Robert sætter straks efter Hugo. Det lykkes denne at faa Elly anbragt hos Vennerne i Motorbaaden, men selv flygter han, skarpt forfulgt af Robert, der endnu ikke har genkendt sin Broder. Ved et Uheld kommer Hugo imidlertid ud i Kviksandet, og her er ingen Redning mulig. Lidt efter lidt synker han dybere og dybere, for tilslut fuldstændig at forsvinde - Først i sidste Sekund genkender Robert ham og gør alle mulige Forsøg paa at redde ham, men det er forsent! Han er redningsløs fortabt.

Ombord i Motorbaaden har Elly ved en snild Manøvre uskadeliggjort de to Venner, og styrer nu ind mod Fyret, men Fächen og Fred der har observeret Baaden, ror ud og assisterer hende og faar hende velbeholden i Land. Der møder de Robert, der med Rædslen malet i alle Træk fortæller dem om Broderens grufulde Død. Men Elly klynger sig ind til ham og minder ham om, at han endnu har noget at leve for. Næste Dag tager Robert og Elly over til Schynæsborg og meddeler Moderen Hugos Død. Fruen er selvfølgelig dybt nedbøjet, men Robert trøster hende med, at har hun mistet en daarlig Søn, har hun i Stedet faaet en god Datter.

Schatten der Seele.

Personen:

Gutsbesitzer von Schynäs	Herr Svend Kornbeck
Seine Gemahlin	Frau Theodora Hansen
Robert)	Herr Nic. Johansen
Hugo) ihre Söhne	Herr Alf. Blütecher
Fachen, Leuchtturmwächter ...	Herr Cajus Bruun
Elly, seine Tochter	Frau Agnete Blom
Fred Buller, Koch	Herr Fred. Buch

Herr von Schynäs hätte am liebsten das ganze Haus voll lärmender Buben gehabt, aber Frau von Schynäs war recht zufrieden, dass der Segen des Himmels schon beim zweiten Sohne Halt gemacht hatte. Ein halbes Dutzend wie ihr Hugo hätte die zarte Frau getötet und doch liebte sie gerade diesen temperamentvollen, lustigen unverständigen Burschen leidenschaftlich, während ihr Mann den vernünftigen, gleichmässigen Robert vorzog. Robert ritt mit dem Vater an das grünende Land während Hugo sich faul in der Hängematte räkelte. Robert war auf den Beinen von früh bis spät, während Hugo "seiner delikaten Gesundheit" wegen im Hause cajoleiert wurde und die langen Nachmittage in einem Nachbarstädtchen verbrachte, wo ein hübsches, freches Mädchen ihn mit offenen Armen erwartete.

In der letzten Zeit jedoch war seine Stadtlust wesentlich abgeflaut: Das hübsche Mädchel lag ihm fort und fort mit Geldforderungen in den Ohren und in dem engen Stübchen fanden sich eine Miese und allerlei andere Gegenstände ein, die dem Herrchen recht missfielen. Er blieb fort und liess nichts mehr von sich hören. Damit war die Sache für ihn abgetan. Deste stärker traf es ihn, als eines schönen Tages ein Brief von der Verlassenen anlangte in dem sie ihn unzweideutig an seine Vaterpflichten erin-

nerte und mit Skandal drohte. Hugo der im Frühjahr stets an Fiebern litt und sich schon ein paar Tage lang elend gefühlt hatte, stand der Lage völlig ratlos gegenüber. Er besass kein eigenes Geld und sein Vater verstand in solchen Sachen keinen Spaas. Dennoch riet Robert dem Bruder, der sich ihm anvertraute, den Vater um Hilfe zu bitten. "Vater ist streng aber gütig!" meinte er. "Ja, zu Dir!" erwiderte Robert mürrisch "aber von mir hält er so wie so nicht viel". Versuche es doch! Schliesslich liess Hugo sich zu seines Vaters Arbeitszimmer geleiten. Aber er traf Herrn von Schynäs nicht allein. Sein Verwalter lieferte ihm gerade grössere Summen aus den letzten Verkäufen ab. Es waren ein paar Schlampereien vorgekommen und der Gutsbesitzer wetterte in grimmiger Laune. Da blieb dem Sohne das Wort in der Kehle stecken. Gierig folgten seine Blicke den Banknoten, die sein Vater in den alten Geldschrank legte. Es gibt keine Diebe auf Schynäsholm, pflegte der Herr zu sagen, da konnte man das Geld für eine neue Kasette sparen. Das Kreischen der alten Schlösser bohrte Hugo schmerzlich in den Schläfen. Er legte die Hand an die Stirn, hinter der es glühte und hämmerte. Nicht um die Welt hätte er jetzt zu seinem Vater sprechen können. Sein schlechtes Befinden war jetzt kein Vorwand mehr sich früh in sein Zimmer zurückzuziehen, wie schon so oft. Doch auch auf seinem Lager fand der Verzweifelte keine Ruhe. Die Buchstaben des letzten Drohbriefes, tanzten höhnisch vor seinen brennenden Augen und die leichte Decke schien ihn zu versängen. Schliesslich warf er sie zurück und stand auf. Wie magnetisch angezogen richteten sich seine Schritte durch das einsame Haus nach seines Vaters Arbeits-

zimmer. Seine fiebernden Glieder stiessen sich an den Möbeln und die zitternden Finger krallten sich wie die eines Ertrinkenden. Er schloss die Augen und fühlte nur noch die morsche Tür des Geldschrankes dem Druck seiner Schulter nachgeben. Er tat einen blinden Griff in den Haufen Papiergeld, den sein Vater geschichtet und taumelte in sein Schlafzimmer zurück. Als Robert durch den Lärm geweckt an das Bett des Bruders trat, erkannte ihn dieser schon nicht mehr; nur mühsam liess sich der Hand das Geld und der Brief entwinden. Robert ahnte sofort den Zusammenhang und tiefes Mitleid quoll in ihm empor. Hier tat kein Moralist, sondern ein Arzt not! Er eilte in sein Schlafzimmer, um für den Augenblick das unselige Geld zu deponieren und versuchte dann am Telephon eine Nachtverbindung mit dem Arzt zu erhalten. Endlich gelang es. Er lehnte an seines Vaters Schreibtisch und trocknete sich mit dem Taschentuch die angstfeuchte Stirn; ein lautes Stöhnen des Bruders rief ihn an das Krankenbett zurück, noch ehe er daran gedacht hatte die offene Tür des Geldschrankes zu schliessen. Eine Stunde später traf der Arzt ein und konstatierte ein schweres Nervenfieber. Die Eltern mussten geweckt werden und sassen weinend bei dem Sohn. Der alte Diener betrat als erster das Arbeitszimmer des Herrn und sein Entsetzen beim Anblick des erbrochenen Schrankes lockte bald Schynäs herbei. Schynäs stand vor einem Rätsel. Tür und Fenster waren unversehrt, das Zimmer nicht verändert, es musste sich um einen Hausdieb handeln. Das Taschentuch auf dem Sessel wies ihm eine Spur, eine Spur, an die zu glauben für den Vater schlimmer war als der Tod.

Unglücklicherweise jagte um die gleiche Stunde

Robert mit dem Wind um die Wette nach dem Kreisstädtchen, um ein überaus notwendiges Medikament zu holen. Schynäs betrat sein Zimmer, das noch die Unordnung der Nacht aufwies. In wenigen Minuten hatte er gefunden, was er suchte. Nun stand für ihn die Schuld des Sohnes fest. Er rief seine Frau und sowie er zurückgekehrt auch den Sohn.

"Einen Dieb kann ich nicht in meinem Hause beherbergen" schäumte er und wäre es in der Nacht und läge er krank, er müsste zur Stunde über meine Schwelle!" Da wälzte in Robert Trotz und Mitleid zugleich auf; Trotz, dass man ihn ungehört verdamnte; Mitleid mit der Mutter, die ihren Liebling dem Tode abrang um ihn desto sicherer zu verlieren. Er schwieg. Und schweigend wandte er dem väterlichen Haus den Rücken nachdem ihn sein Vater seinen Anteil am Erbe verächtlich vor die Tür geworfen.

Ehe die Tür vom Park zu Schynäsholm sich hinter ihm geschlossen, nahm er noch einmal seine Mütter in die Arme und leise und schamhaft flüsterte er ihr die Wahrheit ins Ohr. Sein Herz verhielt den Schlag . . . was würde sie sagen? Aber Frau Schynäs war schwach in dieser entscheidenden Stunde. Musste sie einen Söhne herausgeben - so sollte es nicht das Kind ihres Herzens sein und statt ihn stolz zurückzuführen entliess sie ihn weinend und voll heissen Dankes für sein Opfer.

Es schien, als wäre mit dem Abschied des stillen, ernstesten Mannes aller Frohsinn von Schynäsholm gewichen. In Hugo brannte die Scham, den - noch schwieg er. Frau von Schynäs pflegte den Sohn zwar hingebend, doch stand zwischen ihm und ihr drohend die Erscheinung des verstossehäh Bruders und an dem Gutsherrn nagte die Sehnsucht nach dem tüchtigen Gesellen. Denn Hugo blieb auch nach seiner Gesundung der Thunicht gut von früher.

Der Herr von Schynäsholm war zum alten Mann geworden und

ehe vier Jahre in's Land gegangen waren, tat sich ein neues Grab im Mauseleum des Geschlechts auf, in dem seine müden Gebeine ausruhen konnten von aller Qual.

Nun war Hugo Herr auf Schynäsholm; alleiniger Herr, denn sein Bruder war verschollen in der weiten Welt

Als Frau von Schynäs und Hugo von der Trauerfeier und der Beisetzung in ihr Schloss zurückkehrten, fanden sie einen Brief vor, mit ausländischen Marken beklebt und in einer Handschrift, die sie er beben liess. Robert lebte.

Robert lebte und sagte sich mit einer Gemütlichkeit zu einem demnächstigen Besuche an, als läge zwischen dem Abschied von vier Jahren und dem Heute nicht ein neues Grab, sondern eine kleine Lustfahrt.

Frau von Schynäs wusste, dass Robert seiner alten Vorliebe folgend, damals zur See gegangen war. Von seinem Pflichterbe hatte er nach absolvierter Lehrzeit einen hübschen Schoner gekauft, den er zwischen den fünf Weltteilen mit der verschiedenartigster Cargo herunsteuerte. Augenblicklich so schrieb er führte er Explosionsstoffe in grossen Mengen. Frau von Schynäs freute sich von Herzen auf den Heimkehrenden. Nicht so Hugo. Von diesem Tage ^{an} duldete es ihn nicht mehr in dem Hause, aus dem er den Bruder hatte vertrieben lassen. Ruhelos durchmass er seinen Besitz. Er ritt seine Pferde zuschanden und segelte bei Sturm und Regen bis ihm die Arme vor Ermüdung brachen. Obwohl ansehnlich und hübsch, war der junge Gutsherr bei den Leuten nicht beliebt wie sein Vater vor ihm. Er galt als rücksichtslos und als Schürzenjäger und hatte schon manche geballte Faust zu sehen bekommen, Augenblicklich stellte er der niedlichen Elly Fahren der Enkelin des Leuchtturmwächters auf Peßlen nach und verbrachte seine Zeit damit sich allerhand Möglichkeiten des Wiedersehens mit ihr zu schaffen.

An einem der letzten sonnigen Herbsttage überredete Hugo von Schynäs ein paar seiner Nachbarn zu einem Jagdausflug nach der Peeleinsel. Ein kleines Motorboot brachte die jungen Leute verhältnismässig schnell an die felsige Küste des wenig betretenen Eilands. Es gingen allerhand unheimliche Sagen im Volksmunde: Stürme hatten kühne Fischer bis zum Verhungern festgehalten; am Nordstrande sollte es in Dünensandlöcher geben, die Menschen und Tiere gleichsam einsogen und rettungslos begruben.

Tatsächlich befand sich der ganze Nordstrand in fortwährender, ziehender Bewegung und wurde sorgfältig vom alten Fahren gemieden, der im übrigen sehr vergnügt mit seinem Enkelkind und zwei fetten Ackerpferden inmitten grüner Wiesen lebte. Es vergingen oft Wochen, ohne dass eine lebende Seele sich nach Peele verirrt und so empfing der Wächter die jungen Leute erfreut und fast dankbar. Es war als sollte der üble Leumund der Duell sich bewahrheiten. Aber noch ehe die Jäger den ersten Schuss hatten abgeben können, verbreitete sich eine bleifarbene Glätte auf dem Meere und gleich darauf sprang ein Sturm auf, der alle Tiefen zu durchpflügen schien. Der kleine Motor tanzte selbst im Bühnenschutz noch wie ein Kork und am Heimfahrt war nicht zu denken. Die Herren nahmen denn auch gern die Gastfreundschaft des alten Seebären an und machten es sich, so gut es ging in der Wohnstube des Alten

Gemütlich. Um die gleiche Stunde rollte unweit der Küste ein braver Schoner schwer auf den Wellen. Sein junger Kapitän sah sorgenvoll auf den Gischt, der ihn von der Heimat fernhalten zu wollen schien. Bald musste er die ersten Notraketen steigen lassen, obwohl er eigentlich noch zu weit von der Küste war, um auf Rettung hoffen zu können. Zwei scharfe Augen erspähten die flehenden Funkengarben: Turmwächter Fahren hatte seine Wacht hoch oben beim Blinkfeuer bezogen. In gleichmässiger

Drehung blickte das grosse tröstende Auge des Scheinwerfers in die schwarze Wasserwüste und in den Augenblicken zwischen Licht und Licht hatte Fahren das Schiff in Not erspäht. Das Blinkfeuer bedurfte keiner besonderen Bedienung; ein schluch führte der Lampe automatisch ihren Brennstoff zu. Fahren stellte wie schon oft die junge Nelly zur Aufsicht neben den Apparat und eilte die schmale Turnstiege herab. Gern hätte er auch seine Gäste zu Hilfe herangezogen, aber nur Herr von Schynäs warr zu ermuntern und auch gleich bereit mit dem tapferen Schiffer zum Hafen zu gehen. Aber vor den umgehenden Wellenbergen versagte sein Mut. Er begnügte sich dem Wächter das Rettungsboot flott machen zu helfen und eilte dann in das schützende Mauerwerk zurück, das der Sturm umtoste. Aber Hugo trat nicht in's Zimmer zu seinen schlaftrunkenen Genossen sondern er stieg mit kecken leisen Schritten zum Laternenraum hinauf. Endlich konnte ihm das scheue Vögelchen nicht mehr entrinnen.

Elly stand in ihrem einfachen Camisol an den Luganz gepresst, den langegezogenen Kieker vor den Augen und verfolgt ängstlich bald das Rettungsboot mit dem geliebten Grossvater darin, bald den armen Schoner dessen Tagelage schon lange über Bord gegangen war und über dessen Deck die langen Wellen mit ihren weissen Dingen lockten.

Sie fühlte einen kecken Griff um ihre Hüften und gierige Lippen sie rang stumm und erbittert gegen den Angreifer, endlich bekam sie die rechte Hand frei die noch das Fernrohr hielt und mit dieser Waffe schlug sie den jungen Mann nieder. Hugo taumelte. Im Fall riss er den Verbindungsschlauch zur grossen Laterne durch; tiefe Dunkelheiten trat in wenigen Sekunden ein.

Elly hatte sich nicht mehr umgewendet; über den Ohnmächtigen hinweg floh sie treppabwärts und hielt erst vor der Turmtür inne, die sie von aussen verschloss. Als Hugo nach einiger Zeit wieder zu sich kam und durch die Finsternis hinabgetappt war merkte er,

dass er gefangen war. Die Angst stachelte seine Tatkraft, er riss ein Seil von der Wand und erreichte klimmend den Böden.

Mittlerweile kämpften die Braven auf dem Schoner ihren letzten Kampf. Mann nach Mann spült die Flut in ihre Tiefen; nur noch der Kapitän und sein dicker Koch klammerten sich an die Reeling Deckbord an. Im dämmernden Tag hatten sie das Rettungsboot erkannt und hofften und hofften . . . als das Boot schon nahe war, sprangen sie beherzt in das Dunkel. Hinter ihnen rollte es dumpf, dann ein Knall, eine Wassersäule bis zum Firmament in stäubendem Fall und die letzten Trümmer des geborstenen Schiffes sanken

Einen Leblosen trugen Fahren und der dicke Koch auf das schmale Mädchenbett in Elly's Stübchen. Einen Schwerkranken pflegte das mitleidige Ding viel Wochen, einen Liebenden fand Elly in dem Genesendem. Schliesslich kam der Tag, da der junge Kapitän sich Fahren erklären und seinen wahren Namen nennen musste. Er war kräftig genug um nach Schynäsholm, seiner Heimat und seinem Erbe, zu fahren, seine Mutter wiederzusehen und ihren Segen zu seinem Ehebunde zu erbitten, aber noch sollte die Prüfungszeit des jungen Mannes nicht beendet sein. Hugo, ohne die Anwesenheit des Bruders auf Peele zu ahnen brütete Rache. In jener Sturmnacht, in der der Tapfere Fahren Robert und seinen dicken Koch geborgen hatte, hatte er auch sein Haus rein gefegt von dem Gelichter, dass die Gastfreundschaft besudelt und Herzlichkeit mit Tücke erwidert hatte. Er war in seinem Zorn nicht gerade Zanft mit den Herrchen verfahren und Hugo trug lange die Spuren seines Abstiegs. Nun suchte er das hübsche Mädchen durch eine abgefäimte List in seine Gewalt zu bringen. Eine Botschaft auf die wirklich nur die vollendete Harmlosigkeit hereinfallen konnte, lockte sie eines Tages auf die Nordklippen von Peele. Dort erwartete Robert sie mit einem Pferde um sie zu seinem Roote zu schleppen. Ohne ihren Widerstand und einen

Fehltritt des Gaul's in dem tückischen Triebsand wäre Elly wohl seine Beute geworden. Ihr ängstliches Rufen hatte die Leute vom Turm aufmerksam gemacht; als Robert die Verfolger sah, liess er alles im Stich und rannte in sinnloser Angst seinem Boote zu. Dabei geriet er vom Dünenweg ab und hatte bald ohne es zu merken den gefährlichen Nordstrand erreicht. Ueberall rieselte der Triebsand und versickerte in kleinen runden Trichtern. Robert stolperte und fiel, richtete sich auf, taumelte wieder, um sich wieder in den tückischen Untiefen des Sandgeschiebes zu verfangen. Er fühlte, wie ein unsichtbares Etwas an ihm zog und zerrte. Die grausigen Geschichten über den Nordstrand von Peelè jagte durch sein Hirn. Mit allen Kräften suchte er sich heraus zu arbeiten, aber der lockere Grund gab nach und an ihm zerrte das unsichtbar Etwas: Sein Geschick . . .

Als Robert endlich ganz ausser Atem und unter Lebensgefahr die Stelle erreichte, an der ein Mensch um sein Leben rang, warf er sich zu Boden. Er stemmte sich gegen den Sand, er grub Finger und Knie in das fliehende. Vergebens! Er konnte seinen Bruder nicht mehr retten.

Robert hat sein junges Weib nach Schynäs geführt. Am einsamen Nordstrand von Peele ragt ein Kreuz, das brüderliches Verzeihen alljährlich erneut, denn der gierige, schluckende Sand dort drüben lässt nicht einmal ein Kreuz aufrecht stehen

o o o o o o o o o o o

La fille du gardien de phare.

Personnages:

Le baron d'Esternelles.....	M. Svend Kornbeck
La baronne.....	Mme Theodora Hansen
Robert.....	M. Nic. Johannsen
Hughes.....	M. Alf Brütcher
Warmé.....	M. Cajus Brun
Yvonne, sa fille,	Mme Agnete Blom
Double-Bouche, cuisinier	M. Fred. Buch.

La fille du gardien de phare.

Le propriétaire, baron d'Esternelles est un homme heureux. Il a une magnifique propriété qui lui donne de bons revenus et deux gentils fils, dont l'aîné est le favori de son père, par contre le cadet Hugues est le chéri de la mère. Malheureusement Hugues n'est pas si bon qu'il en a l'air. Pendant un séjour d'études dans la capitale il a dépensé plus d'argent qu'il n'a la permission de le faire, et le résultat de ceci est une lettre de change de 15000 francs souscrite au terrible usurier Samuel Cohn. Hugues est constamment anxieux pour l'échéance, et, un beau jour, celle-ci arrive: Il faut payer dans le délai de trois jours, ou je m'adresse à votre père! Hugues est désespéré, et, dans sa peine, il se confie à son frère, mais celui-ci, qui est la droiture même, lui conseille de tout raconter au père. Hugues n'ose pas. Il préfère se procurer l'argent d'une autre manière, mais il est surpris par Robert. Il est hors de lui de se voir découvert, et dans son trouble il s'évanouit.

Cependant Robert a pris l'argent, et la fameuse change, et les a placés dans son bureau pour arranger l'affaire le lendemain avec son père, avec quoi il se précipite dans le bureau de son père et téléphone à un docteur de venir dès le lendemain matin pour visiter Hugues. Cependant il a oublié là son mouchoir, ne supposant pas que ce petit détail pourra entraîner pour lui les suites les plus graves, car quand son père vient dans le bureau et voit le coffre-fort cambriolé, il trouve aussi le mouchoir de Robert, et quand en suite il fait des recherches dans la chambre de Robert, il y trouve l'argent et la lettre de change, qui malheureusement ne porte que le nom Esternelles, et peut ainsi aussi bien se rapporter à Robert qu'à Hugues. Profondément désespéré le propriétaire fait part à sa femme de la terrible découverte. Il ne peut y avoir

aucun doute: son fils, son trésor, un voleur!

Pendant cela Robert comme un bon frère qu'il est, a fait plusieurs kilomètres pour aller à la pharmacie chercher les médicaments pour Hughes, et quand il revient il veut expliquer à ses parents les raisons de la maladie subite d'Hughes, mais le docteur déclare que la moindre émotion peut causer la mort de celui-ci. Pauvre Robert! Que doit-il faire? Dénoncer son frère comme un voleur et risquer de le tuer - ou prendre la faute sur lui-même et s'exposer au mépris de ses parents? Son amour fraternel lui dicte de prendre la faute sur lui, et en apprenant cela, le père le chasse immédiatement de la propriété.

Le coeur saignant, Robert dit adieu aux siens, mais la pensée de sa bonne action lui donne force et courage. La seule petite lueur de joie qu'il a à l'heure triste de la séparation, est quand sa mère se tourne vers lui secrètement pour l'embrasser encore une fois. A elle il raconte l'affaire telle qu'elle est, en la priant de ne rien dire au père. Les larmes aux yeux elle embrasse son enfant, qui disparaît.

Quatre longues années sont passées. Le vieux père est mort de chagrin. Les obsèques viennent d'avoir lieu, et Hughes rentre au château avec sa mère, profondément attristée. La bonne arrive avec une lettre, la mère voit avec joie que cette lettre est de Robert, et elle est encore plus joyeuse, quand elle lit qu'un des premiers jours il va arriver comme capitaine du skonnert "Harland" à l'île Peele, qui est située juste en face du château. Elle va donc revoir son enfant. Hughes, qui se sent bouleversé par la lettre de Robert, sort pour faire un tour à cheval, et il rencontre pour la première fois la jolie Yvonne, fille du gardien de phare Warmé. Il bavarde avec elle, et l'accompagne jusqu'au port, et quand il l'a vue disparaître dans la direction de l'île, il est si épris d'elle qu'il se décide à inviter quelques bons amis à une partie de chasse

dans l'île Peele, dans le but de revoir la jeune fille.

Quelques jours après quelques joyeux chasseurs conduits par Hughes débarquent dans l'île, où ils font de suite une cour empressée à Yvonne, mais l'apparition du vieux Warmé les calme. Cependant Hughes désire vivement de parler seul avec Yvonne, et cela tombe à propos pour lui, quand le gardien du phare déclare qu'il va faire de l'orage, et leur conseille de passer la nuit chez lui. On prépare des lits pour tous les chasseurs dans la grande salle, et ceux-ci, qui ont fait de fortes libations, s'endorment bientôt. Hughes seul veille, et quand il a entendu le vieux Warmé monter dans le phare, il se glisse dans la cuisine, où se trouve Yvonne, et essaye de la séduire, mais il n'y réussit pas, et furieuse elle monte rejoindre son père.

L'orage a cependant éclaté. La tempête rugit, et la mer écume contre les rochers, pendant que les sirènes de navires jettent leurs cris sinistres dans l'obscurité de la nuit. C'est comme si tous les esprits méchants de l'enfer s'étaient échappés. Tout à coup le gardien de phare, muni de sa longue-vue, découvre un petit point noir sur la mer, qui semble jouer avec lui. C'est un skonnert en péril. Résolument il ordonne à Yvonne de garder le phare, et lui-même avec les chasseurs ira pour porter secours, si possible; mais il s'est trompé. Aucun des élégants messieurs n'a le courage de le suivre. Encore moins Hughes. Il pense que quand le vieux père sera en mer, il pourra parler avec Yvonne. Le vieux Warmé s'embarque et se dirige vers le navire en péril, pendant que Hughes grimpe dans le phare, et essaie à nouveau de séduire Yvonne. Elle le repousse si brusquement, qu'il tombe et ébrise la lampe qui éclaire le phare, et qui s'éteint aussitôt. Yvonne profit de l'obscurité, se glisse hors du phare, et le forme

à clef. Mais quand Hughes se voit prisonnier il finit par trouver une corde, la fixe à la balustrade extérieure du phare, et par ce moyen atteint la terre.

Le vieux Warméest maintenant si près de l'épave qu'il peut voir que c'est le skonnert "Harland" qui, chargé de nitroglycerine, était attendu aujourd'hui à l'île. Tout l'équipage à l'exception du capitaine Robert et du petit cuisinier Double-Bouche a été emporté par les vagues et noyé. Robert et Double-Bouche, de crainte d'une explosion, ont quitté l'épave, et cherchent à se sauver à la nage. Tout à coup une détonation formidable retentit, et "Harland" n'est plus. Enfin Warmé a atteint les deux naufragés, mais justement au moment où ils se croient sauvés, le bateau chavire, et il leur faut maintenant tous les trois combattre contre les vagues vers les écueils, où ils se réfugient sur quelques grosses pierres. Robert est si épuisé qu'il s'évanouit.

De la côte Yvonne a observé la catastrophe, et résolument elle réussit à approcher de Robert qu'avec l'aide des deux autres naufragés elle transporte à terre, où il est placé dans un bon lit chaud.

Etonné le gardien de phare demande à Yvonne pourquoi elle a laissé s'éteindre le phare, mais aussitôt qu'elle lui a raconté l'action de Hughes, il se précipite furieux dans la grande salle, et chasse toute la société. Pendant ce temps Yvonne a préparé une boisson chaude pour Robert. Reconnaisant il baise les mains de sa jolie garde-malade, et aussitôt il tombe dans un bon sommeil réparateur, pendant qu'Yvonne amoureuse regarde le jeune et joli homme, qu'elle a arraché des bras de la mort.

A la maison Hughes est tourmenté nuit et jour à la pensée de la défaite qu'il a subie dans l'île, et en même temps son désir d'Yvonne grandit tellement, qu'il lui vient l'idée désespérée

de l'enlever de gré ou de force. A cette occasion il s'abouche avec une couple de ses amis qui lui promettent de l'assister.

La vieille mère a appris par les journaux la catastrophe de "Harland", et, croyant que tout l'équipage a péri, elle en éprouve un choque si violent qu'elle est obligée de garder le lit.

Dans l'île les circonstances se sont développées ainsi que Robert est devenu follement amoureux d'Yvonne, et elle de même, et un jour qu'elle doit se rendre à terre pour y faire quelques achats, il se déclare à elle, lui dit qui il est, et lui demande d'être sa femme. Avec Double-Bouche il accompagne la jeune fille à terre, et pendant qu'elle va avec Double-Bouche faire ses achats, Robert se rend au château où son arrivée répand la joie chez sa vieille mère qui le croyait enseveli au fond de la mer. Mais le docteur, ayant ordonné à la mère une couple de jours de calme absolue, Robert se décide à retourner avec Yvonne et Double-Bouche à l'île pour demander au gardien du phare la main de sa fille. Le vieux père donne son consentement avec joie, spécialement lorsqu'il apprend le nom de Robert, et le même soir les fiançailles sont célébrées, mais justement le même jour Hughes et ses deux amis se rendent à l'île pour accomplir leur plan. Ils débarquent du côté ouest de l'île, et, tandis que Hughes laisse le bateau à la garde de ses amis, il détache un cheval qu'il a trouvé dans un champs, et se rend au phare.

C'est le soir. Yvonne vient de souhaiter bonne nuit à Robert, et se dispose à aller se coucher. Au même moment un billet traverse la fenêtre, et vient tomber à ses pieds. Elle le lit, et y voit une demande de venir immédiatement sur la plage, la vie de son père étant en jeu. Remplie de présentiments elle y court, mais Double-Bouche la suit, et il devient témoin de la manière dont Hughes enlève Yvonne. Il se précipite au phare pour prévenir Robert et Warmé qui se mettent immédiatement à la poursuite

d'Hughes.

Celui-ci a réussi à transporter Yvonne dans le canot automobile à la garde de ses amis, mais lui-même s'enfuit, poursuivi de près par Robert qui n'a pas encore reconnu son frère. Par malheur Hughes est arrivé dans le sable-mouvant, et là aucun sauvetage n'est possible. Il s'enlise de plus en plus pour disparaître complètement enfin. Ce n'est qu'à la dernière seconde que Robert reconnaît son frère, et tente tous les efforts pour le sauver. Mais il est trop tard. Il est perdu.

A bord du canot automobile Yvonne par une manoeuvre habile a rendu les deux amis d'Hughes inoffensifs, et elle dirige le canot vers le phare. Mais Warmé et Double-Bouche qui ont vu la situation, arrivent pour l'aider, et la ramène à terre. Là elle trouve Robert qui, la terreur peinte dans tous les traits, raconte la mort terrible de son frère. Mais Yvonne s'enlace à lui, et lui rappelle qu'il a encore quelqu'un pour qui il peut vivre. Le lendemain Robert et Yvonne se rendent au château et annoncent à la mère la mort d'Hughes. Naturellement la pauvre mère est profondément abattue, mais Robert la console, en lui démontrant que, si elle a perdu un mauvais fils, elle a par contre trouvé une bonne fille.

- - - - o o 0 0 o o - - - -